

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 340

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 decembrie 1997

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 108 din 14 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	2	Decizia nr. 286 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	10
Decizia nr. 112 din 14 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	3	Decizia nr. 289 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	11–12
Decizia nr. 209 din 5 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă.....	4	Decizia nr. 302 din 3 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ și ale art. 330 ² alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	12–13
Decizia nr. 211 din 5 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă	4–5	Decizia nr. 303 din 3 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993	13–14
Decizia nr. 212 din 5 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă.....	5–6	Decizia nr. 304 din 3 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	15–16
Decizia nr. 216 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	7–8	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 271 din 19 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valorare	8–9	782. — Hotărâre privind aprobarea unui consum suplimentar de carburanți pentru realizarea unor activități specifice de către Ministerul Justiției	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 108*)**

din 14 mai 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹,
ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.965/1996 al acestei instanțe, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Dumitrescu Rodica.

În motivarea excepției se susține, în esență, că dispozițiile a căror neconstituționalitate a fost invocată încalcă ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenești, iar posibilitatea revocării oricând a drepturilor câștigate „atentează la drepturile și libertatea persoanei, creează nesiguranță în viața social-economică, în circuitul civil”. Se mai susține că, dându-se Ministerului Public posibilitatea declarării „oricând” a recursului în anulare, se încalcă dispozițiile art. 130 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepțiile invocate.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Dumitrescu Rodica în Dosarul nr. 2.965/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 mai 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112*)

din 14 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele: Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.100/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de Rujinski Alice și Rujinski Lucia.

Din încheierea de sesizare rezultă că excepția a fost invocată cu referire la prevederile art. 330 și următoarele, iar din concluziile scrise, depuse în motivarea excepției, rezultă că aceasta privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă. De aceea, având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, urmează a fi analizate și dispozițiile art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor art. 20 din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepțiile invocate.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 330, ale art. 330² alin 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de

procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției, excepția de neconstituționalitate privind aceste prevederi urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinsă ca vădit nefondată.

Cu privire la dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, este de reținut că prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, Curtea Constituțională a constatat că acestea sunt neconstituționale. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, excepția invocată în cauza de față privind prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect și, în consecință, urmează a fi, de asemenea, respinsă ca vădit nefondată.

Referitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au fost modificate, în sensul că recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Întrucât în prezent recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând, instituindu-se termenul de 6 luni pentru exercitarea lui, se constată că motivele nu mai subzistă și, drept consecință, excepția în legătură cu aceste dispoziții a rămas fără obiect.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Rujinski Alice și Rujinski Lucia în Dosarul nr. 3.100/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 14 mai 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 209*)**

din 5 iunie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

vederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele: Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 4 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.753/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Nicolescu Anca Lucillia.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă sub aspectele criticate, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea practicii Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă este vădit nefondată.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 128 din Constituție, precum și principiului separației puterilor în stat, principiului autorității de lucru judecat și principiului autonomiei sistemului jurisdicțional.

Dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă nu încalcă principiul separației puterilor în stat, al autorității de lucru judecat și al autonomiei sistemului jurisdicțional, întrucât recursul în anulare ca și alte căi extraordinare de atac este înscris în lege și se exercită în condițiile legii. În conformitate cu dispozițiile art. 128 din Constituție, căile de atac se pot exercita în condițiile legii, încât folosirea recursului în anulare de către procurorul general este conformă cu prevederile textului constituțional menționat.

Exprimându-și opinia, instanța supremă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textul fiind constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la pre-

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de Nicolescu Anca Lucillia în Dosarul nr. 1.753/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 5 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 211*)**

din 5 iunie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 26 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.554/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de intimata Tudoran Olărescu Gina.

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

În motivarea excepției se susține că textul art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă este neconstituțional,

deoarece recursul în anulare nu are o limită de termen, orice hotărâre judecătorească fiind lăsată la libera apreciere a unei situații conjuncturale, ceea ce duce la crearea unei stări de instabilitate și, în consecință, de neconstituționalitate a legii.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Tudoran Olărescu Gina în Dosarul nr. 3.554/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 5 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 212*)

din 5 iunie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330
din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Monica — judecător
Victor Dan Blătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Susținerea autoarei excepției, în sensul că dispozițiile art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece recursul în anulare nu are o limită de termen, este neîntemeiată. Potrivit dispozițiilor Legii nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 4 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 4.000/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Rădulescu Ștefania Doina Ioana.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile acestui text de lege contravin prevederilor art. 11, art. 16, art. 20, art. 21, art. 41 și ale art. 128 din Constituție. Totodată art. 330 din Codul de procedură civilă este criticat sub două aspecte:

— inegalitatea, pe care o promovează, dintre părțile aflate în litigiu civil, în contradicție cu textele constituționale (cu referire specială la art. 41 alin. (2) din Constituție), precum și cu întregul sistem promovată de Codul de procedură civilă;

— inexistența unui termen limită în vechea redactare, pentru declararea recursului în anulare, încalcă principiul stabilității raporturilor juridice și principiul autorității lucrului judecat.

Textul este considerat ca neconstituțional și față de art. 11 din Constituție, întrucât contravine dispozițiilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, potrivit căreia orice persoană are dreptul la un proces echitabil.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de Rădulescu Ștefania Doina Ioana în Dosarul nr. 4.000/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 5 iunie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Cu privire la egalitatea părților, Decizia nr. 96/1996 a Curții Constituționale a reținut că, în condițiile art. 125, art. 128 și ale art. 130 din Constituție, nu există nici o interdicție ca, printr-o anumită cale de atac — recursul în anulare —, vizând situații prevăzute de lege, Ministerul Public să poată interveni, fiind în cauză chestiuni de interes public majore pentru societate și ordinea de drept (art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă).

Cât privește stabilitatea raporturilor juridice și autoritatea de lucru judecat, acestea nu sunt principii constituționale. În conformitate cu dispozițiile art. 128 din Constituție, căile de atac se pot exercita în condițiile legii, încât posibilitatea folosirii unei căi extraordinare de atac, inclusiv a recursului în anulare, nu este de natură să conducă la concluzia că exercitarea lor ar fi contrară Constituției.

Referitor la inexistența unui termen limită pentru declararea recursului în anulare de către procurorul general, se constată că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Rezultă că și acest motiv de neconstituționalitate este neîntemeiat.

Magistrat-asistent,

For Evaluation Purposes Only

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât cu privire la constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes*.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Popescu Burileanu Sanda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 10 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 3 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Popescu Burileanu Sanda.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia Curții nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Popescu Burileanu Sanda, cu motivarea că posibilitatea pe care o acordă art. 330¹ din Codul de procedură civilă procurorului general de a declara oricând recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești definitive aduce atingere principiilor securității circuitului civil și egalității părților, prevăzute de art. 16 alin. (2) din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Popescu Burileanu Sanda nu este întemeiat și urmează a fi respins, deoarece prin acesta sunt aduse argumente în sprijinul neconstituționalității art. 330¹ din Codul de procedură civilă în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 17/1997. Or, prin Încheierea de sesizare din 3 decembrie 1996, Curtea a fost investită cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, cu privire la care s-a și pronunțat prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, atacată cu prezentul recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul cărora, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbate excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbateri contradictorii, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la

*) Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din

Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de către acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase care nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Popescu Burileanu Sanda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271*)

din 19 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/1996
privind întărirea disciplinei financiar-valutare

Romul Petru Vonica	— președinte
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 7.367/1996, Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, invocată de petenta Societatea Comercială „UAMT” — S.A. Oradea.

Motivele ridicării excepției de neconstituționalitate sunt, astfel cum rezultă din actul depus de Societatea Comercială „UAMT” — S.A. Oradea la termenul din 18 noiembrie 1996 — la care se face referire în încheierea de sesizare —, încălcarea dispozițiilor constituționale privind libertatea de exprimare [art. 30 alin. (1) și (2)],

garantarea exercițiului nestingherit al unor drepturi sau al unor libertăți (art. 49), definirea economiei României drept economie de piață [art. 134 alin. (1)], cât și cele privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție [art. 134 alin. (2)].

Opinia instanței față de excepția de neconstituționalitate invocată, exprimată în temeiul art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, este că aceasta este neîntemeiată, Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, pe de o parte, „neaducând atingere nici unuia dintre drepturile prevăzute de Constituție, libertatea de exprimare — ce are în vedere, în principal, formele de manifestare artistică, culturală, politică, religioasă ale cetățenilor țării — nefiind afectată, în nici un fel, prin faptul că actul normativ în discuție prevede o anumită modificare de efectuare a plăților”, iar pe de altă parte, necontravenind art. 134 alin. (1) și (2) din legea fundamentală, deoarece exercitarea nestingherită a drepturilor nu înseamnă absolutizarea principiilor stabilite prin acesta, drepturile trebuind să se exercite cu

bună-credință, fără a aduce atingere intereselor altor persoane, astfel că ordonanța, neinterzicând efectuarea anumitor plăți, prevede doar forma în care acestea se pot face.

CURTEA,

având în vedere actele dosarului, încheierea de sesiune, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/1996, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 1, al art. 3 și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

În fond, se constată că, prin excepția ridicată în fața instanței judecătorești, nu s-a prevăzut care anume prevederi ale Ordonanței Guvernului nr. 15/1996, emisă în baza Legii nr. 130/1995 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, aprobată și modificată prin Legea nr. 131/1996, sunt neconstituționale, considerându-se că întreaga reglementare contravine dispozițiilor art. 30 alin. (1) și (2), art. 49 și ale art. 134 alin. (1) și (2) din Constituție.

Ținând seama de natura litigiului în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate — plângere formulată împotriva unui proces-verbal de constatare și de sancționare a contravenției constând în efectuarea de plăți zilnice în numerar de către persoane juridice peste plafonul maxim admis — rezultă că singurele texte care, din acest punct de vedere, ar putea fi vizate, sunt cele ale art. 5 lit. c) și ale art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996.

Având în vedere dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care

depinde judecarea litigiului, Curtea urmează a se pronunța numai asupra constituționalității prevederilor art. 5 lit. c) și ale art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, toate celelalte dispoziții ale acesteia nefiind incidente în cauză.

Art. 5 lit. c) din ordonanță prevede că persoanele juridice pot efectua plăți în numerar „către persoane juridice, în limita unui plafon zilnic maxim de 5.000.000 lei“, iar art. 6 alin. 1 stabilește că „efectuarea de plăți sau de încasări în numerar între persoane juridice, peste plafonul prevăzut la art. 5 lit. c), constituie contravenție și se sancționează cu confiscarea sumei care depășește plafonul și cu amendă“.

Asupra constituționalității art. 5 și 6 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 6 din 16 ianuarie 1997, rămasă definitivă prin nerecurare și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 14 martie 1997, statuând că acestea nu contrazic principiile consacrate în art. 16 alin. (1) și (2), în art. 41 alin. (8) și în art. 49 din Constituție și că statul are obligația, potrivit art. 134 alin. (2) lit. a) din legea fundamentală, să apere interesele de ordin general, pentru întărirea disciplinei financiar-valutare și evitarea evaziunii fiscale, iar agenții economici trebuie să se integreze în acest cadru general, în concordanță cu interesul național.

Judecând și din perspectiva dispozițiilor art. 30 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la libertatea de exprimare și la interzicerea cenzurii de orice fel, art. 5 lit. c) și art. 6 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 nu apar ca neconstituționale, rezultând doar că raportarea unor prevederi legale privind întărirea disciplinei financiar-valutare la cele două principii constituționale este neîntemeiată.

În consecință, sub toate aspectele, excepția invocată apare ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, invocată de Societatea Comercială „UAMT“ — S.A. Oradea în Dosarul nr. 7.367/1996 al Judecătoriei Oradea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 19 iunie 1997.

PREȘEDINTE,
Judecătorul Petru Monica

Magistrat-asistent,

Veronica

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 286*)

din 1 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹
din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.760/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de intimată-reclamantă Ignătescu Constantin și Ignătescu Lucia.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile acestor texte de lege contravin art. 16 din Constituție privind egalitatea părților în fața justiției și art. 21 din Constituție referitor la accesul liber la justiție al oricărei persoane. Chiar dacă prin lege s-a stabilit un termen pentru promovarea recursului în anulare, această cale de atac constituie o încălcare a principiului separației puterilor în stat și al bunei funcționări a statului de drept, atât timp cât este rezervată doar unui organ de stat din sfera executivului.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, textele fiind constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Ignătescu Constantin și Ignătescu Lucia în Dosarul nr. 3.760/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289*)

din 1 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330⁴

din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

prevăzute de art. 304 pct. 3 și ale art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, prin pierderea termenului, să se formuleze „oricând căi de atac organizate limitat în timp“.

CURTEA,

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 4 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.597/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că excepția a fost invocată de Ionescu Veronica și privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993.

În motivarea excepției se susține că:

— dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin art. 131 alin. (1) din Constituție, întrucât, potrivit acestui text constituțional, procurorii desfășurându-și activitatea sub autoritatea ministrului justiției, prevederile textului de lege atacat, care îngăduie procurorului general să introducă recurs în anulare fără aprobarea ministrului justiției, respectiv din oficiu, sunt neconstituționale;

— prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 încalcă dispozițiile art. 123 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Exprimându-și opinia, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția de neconstituționalitate privind art. 330 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată și că prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu au nici o incidență în cauză. În consecință, prin dispozitivul încheierii, Curtea Constituțională a fost sesizată numai cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată a considerat, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca irelevantă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 56/1993, urmează ca, prin decizia de față, Curtea Constituțională să se pronunțe cu privire la neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul Curții Supreme de Justiție anterior termenului de judecată, rezultă că s-a invocat și neconstituționalitatea prevederilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, privind dreptul părților de a cere continuarea judecării în situația în care procurorul general și-a retras recursul în anulare, pe motiv că în acest mod se poate ajunge ca, ocolind căile expres-

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar art. 128 din Constituție prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Or, legea — art. 330 din Codul de procedură civilă — acordă procurorului general dreptul de a exercita, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, recursul în anulare. Nici procedura civilă, în textul menționat, și nici Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în art. 31, nu condiționează exercitarea de către Ministerul Public a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești de avizul ministrului justiției. Este firesc să fie așa, deoarece principiile legalității și imparțialității înscrise în art. 131 alin. (1) din Constituție, care stau la baza activității procurorilor, și rolul Ministerului Public de reprezentant al intereselor societății, apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor, îi conferă acestuia independență față de toate celelalte autorități publice în exercitarea atribuțiilor și în asigurarea respectării legii (art. 30 alin. 3 din Legea nr. 92/1992).

În sensul dispozițiilor constituționale, în baza autorității sale ministrul justiției va putea cere Ministerului Public promovarea unor acțiuni necesare interesului public, însă nu va putea dispune să nu-și exercite atribuțiile proprii prevăzute în lege.

Prin urmare, exercitarea căii de atac a recursului în anulare de către procurorul general, potrivit art. 330 din Codul de procedură civilă, nu este subordonată, în sensul

art. 128, 130 și 131 din Constituție, avizului sau acordului ministrului justiției, astfel încât dispozițiile textului de lege atacat sunt constituționale.

Cât privește dispozițiile art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996 și Decizia nr. 96

din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul că aceste dispoziții sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea practicii Curții Constituționale, soluția din deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. 2 și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Ionescu Veronica în Dosarul nr. 2.597/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 302*)

din 3 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2/643/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Cornea Elena.

În motivarea excepției se susține că art. 330, 330¹ și art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă dispozițiile art. 41 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) și (6) din Constituție, precum și principiul stabilității raporturilor juridice prevăzute de art. 2 al Legii nr. 47/1992. De asemenea, se arată că: modificarea art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul stabilirii termenului de 6 luni pentru declararea recursului în anulare de către

procurorul general, constituie o dovadă categorică a faptului că excepția este întemeiată; procurorul general putea suspenda, pe un termen pe care îl stabilea, dar pe care legea nu-l limita, o hotărâre judecătorească, fără obligația de a introduce recurs în anulare; depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, nedeterminate suficient în textul procedural, dă loc la interpretări greșite, rămânând la aprecierea procurorului general atât declararea recursului în anulare, cât și suspendarea executării unei hotărâri.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale. Argumentele care au fundamentat deciziile sus-menționate subzistă și în cauza de față, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții.

Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 17/1997, nu contrazic dispozițiile constituționale, întrucât reglementează termenul de exercitare a acestei căi de atac, și anume de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut în art. 330 pct. 2 din același cod.

Rezultă că, potrivit prevederilor Legii nr. 17/1997, dreptul procurorului general de a ataca hotărârile judecătorești definitive și irevocabile cu recurs în anulare a fost limitat în timp și, pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Cât privește dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, care acordă procurorului general posibilitatea de a dispune suspendarea executării unor hotărâri judecătorești, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la caracterul neconstituțional al acestui text. Or, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile Curții Constituționale fiind obligatorii, excepția nu mai poate fi reiterată.

Interpretarea dispoziției prevăzute în art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, referitoare la sintagma: „când instanța și-a depășit atribuțiile“, este de competența Curții Supreme de Justiție, sesizată cu soluționarea recursului în anulare, și nu o problemă de neconstituționalitate, astfel că și această critică este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Cornea Elena în Dosarul nr. 2.643/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la data de 3 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 303*)

din 3 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993

Lucian Stângu — președinte
Domnul Petru Vonica — judecător
Victor L. Zlătescu — judecător
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 26 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.822/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de intimatul-reclamant Oprean Nicolae Ștefan.

Curtea Constituțională, convocată potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Constituție, în ceea ce privește posibilitatea ca procurorul general să atace, din oficiu, cu recurs în anulare, hotărâri judecătorești irevocabile, fără avizul ministrului justiției.

Totodată, se arată că dispozițiile art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu asigură aplicarea dreptului la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție, în faza judecării la Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție, ceea ce constituie o lipsă esențială, deoarece, la cel mai înalt nivel de judecată, părțile nu sunt citate și nu se respectă dreptul la apărare.

Exprimându-și opinia, instanța supremă a apreciat că excepția nu este întemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar art. 128 din Constituție prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea nr. 56/1993, invocată de Oprean Nicolae Ștefan în Dosarul nr. 2.822/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 3 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Flavia Găină

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304*)

din 3 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330

și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 26 martie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de intimatul-reclamant Maniu Vasile Gheorghe Eugen.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile acestor texte de lege contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție privind egalitatea părților în fața legii și ale art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție al oricărei persoane. Chiar dacă prin lege s-a stabilit un termen pentru promovarea recursului în anulare, se consideră că această cale de atac constituie o încălcare a principiului separației puterilor în stat și a bunei funcționări a statului de drept, atât timp cât este rezervată doar unui organ de stat din sfera executivului.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, textele fiind constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, și,

respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Cu privire la egalitatea părților, Decizia nr. 96/1996 a Curții Constituționale a reținut că, în condițiile art. 125, 128 și 130 din Constituție, nu există nici o interdicție ca o anumită cale de atac, recursul în anulare, vizând situații prevăzute de lege, să poată fi folosită exclusiv de către procurorul general, care, în conformitate cu dispozițiile art. 130 din Constituție, are obligația de a reprezenta interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Principiul prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nicidecum egalitatea de tratament juridic a acestora în raport cu cea aplicabilă autorităților publice. Această egalitate de tratament nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de atribuțiile acestora. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective.

Textele criticate nu contravin nici dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece declararea recursului în anulare, doar de procurorul general, își are justificarea în dispozițiile art. 130 din Constituție, care conferă Ministerului Public rolul de apărător al intereselor generale ale societății și al ordinii de drept.

Liberul acces la justiție al părților este asigurat, în condițiile legii, prin citarea părților și prin asigurarea drepturilor lor la apărare, soluțiile pronunțate de Secțiile Curții Supreme de Justiție, în soluționarea recursului în anulare, putând face obiectul controlului Curții Supreme de Justiție în Secțiile Unite, potrivit art. 25 din Legea nr. 56/1993.

Dispozițiile textelor atacate nu sunt contrare nici principiului separației puterilor în stat și nici ale statului de drept, întrucât calea de atac a recursului în anulare este prevăzută de lege și se soluționează potrivit legii, iar dispozițiile art. 128 din Constituție nu interzic Ministerului Public să exercite exclusiv această cale de atac în condițiile legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Maniu Vasile Gheorghe Eugen în Dosarul nr. 2.968/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 3 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**privind aprobarea unui consum suplimentar de carburanți
pentru realizarea unor activități specifice
de către Ministerul Justiției**

În baza notei din anexa nr. 2 la Ordonanța Guvernului nr. 63/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 13/1995,

Guvernul României hotărăște:

Articol unic. — Se aprobă un consum suplimentar de carburanți de 300 litri/lună față de consumul stabilit în anexa nr. 2 la Ordonanța Guvernului nr. 63/1994, aprobată și modificată prin Legea nr. 13/1995, pentru trei autorisme din dotarea Ministerului Justiției, care se utilizează de către ministrul justiției și de către secretarii de stat, în vederea realizării activităților specifice de coordonare și control ale unităților Direcției generale a penitenciarelor și ale Ministerului Public.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Valeriu Stoica
p. Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Corneliu Eugeniu Gorcea,
secretar de stat

București, 27 noiembrie 1997.
Nr. 782.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4023.

